

Beelden van onaardse schoonheid

THEATER Spiegel, Boukje Schweigman.
Gezien 27/9/12 in Frascati WG. Aldaar t/m
14/10. Tournee t/m 15/12. Meer info op
www.schweigman.org

★★★★★

Als het over theater gaat wordt het woord magie vaak misbruikt, maar hier is het een keer echt op zijn plaats: de voorstelling *Spiegel* van Boukje Schweigman is een magische belevenis, een serie beelden van onaardse schoonheid en een diepzinnige beschouwing over mens zijn.

Door een smalle kier in een lange wand zie je eerst flikkerende schimmen in rood en wit. Dan worden langzaam figuren duidelijk. Vliegen ze?

Zweven ze gewichtloos? Drijven ze vlak onder een wateroppervlak? Zijn het astronauten in een ver universum of embryo's in een baarmoeder?

Zoals altijd bij de voorstellingen van Schweigman is het decor, of liever gezegd de installatie, ontworpen en belicht door Theun Mosk. Hij plaatste het publiek aan weerszijden van een grote doos, maar geeft ons maar een smalle streep waardoor we de beelden kunnen zien. Opnieuw werkt hij in het begin met onwaarschijnlijk weinig licht, zodat de lichaamloze gezichten van de twee spelers/dansers (Marinke Eijgenraam en Toon Kuijpers) geestverschijningen worden in een peilloze diepte.

Later in het scherpe witte licht ontdekken de twee elkaar, kruipen han-

gend en vliegend naar elkaar toe, worden zichzelf gewaar in de spiegel uit de titel en zoeken eenwording met zichzelf. De spelers zijn niet alleen volledig beheerst, maar ook op een

Schweigmans beelden lijken eenvoudig, maar zijn oneindig gelaagd

indrukwekkende manier leeg. Ze kijken naar zichzelf en naar ons zoals dieren kunnen kijken, of baby's: peinzend, zonder gedachtewereld.

Schweigmans beelden zijn altijd verraderlijk eenvoudig, maar blijken altijd oneindig gelaagd. En in het ge-

bruik van spiegels, water en zwaartekracht doet haar werk nu meer dan ooit denken aan dat van de IJslandse kunstenaar Olafur Eliasson. Je zou kunnen bedenken dat de voorstelling gaat over de evolutie van de mens, of over de mythe van Narcissus die verliefd werd op zijn eigen spiegelbeeld, of over lichamelijke vervreemding.

Schweigmans thema's zijn vaak te banaal om op te schrijven, maar nu al weer tien jaar lang weet ze samen met Mosk in bijna elke voorstelling op indringende wijze iets onzegbaars duidelijk te maken over het lichamelijke dier dat mens heet. Spiegel is gewichtloos theater van ondraaglijke zwaarte.

SIMON VAN DEN BERG